

ΚΕΝΤΑΡ ΜΠΛΕΪΚ

Ένα συναρπαστικό, υπερφυσικό θρίλερ που συνταιριάζει την αρχαία ελληνική μυθολογία με τη σύγχρονη κουλτούρα...

School Library Journal

ΑΝΤΙ-ΘΕΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Μετάφραση
Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Φτερά κουκουβάγιας

Είχαν αρχίσει να γίνονται ενοχλητικά τα φτερά. Ένα, στο στόμα, γαργαλούσε το πίσω μέρος του λαιμού της. Καθώς περπατούσε το δάγκωσε με τους τραπεζίτες και το τράβηξε. Ζεστό αίμα με γεύση χαλκού κατέκλυσε τη γλώσσα της. Ξεφύτρωναν κι άλλα, σαν αλλόκοτο καρκίνωμα που τρύπωνε ύπουλα στα σωθικά και στους μυς της. Σε λίγο καιρό θα ήταν απλά ένα κοτόπουλο με μορφή κοριτσιού, που θα περιφερόταν ξεπουπουλιάζοντας τον εαυτό της.

Έφερε διακριτικά το χέρι ανάμεσα στα χείλη για να βγάλει το φτερό και το έστριψε στα δάχτυλά της. Δεν ήταν όμως και τόσο ανεπαίσθητη η κίνησή της· είδε με την άκρη του ματιού το κεφάλι του να γέρνει. «Φτερά» είπε απότομα.

«Να σταματήσεις να παίζεις με τις κουκουβάγιες σου».

«Σκάσε». Κανείς τους δεν ήθελε να μιλήσει για τα φτερά, ούτε για το πώς το σώμα του σε διάφορα σημεία είχε αρχίσει να δείχνει πιο λεπτό, πιο ισχνό. Ήταν ευκολότερο να αγνοούν τις συμφορές παρά να ψάχνουν να βρουν τη σημασία τους. Συνέχισαν λοιπόν να περπατούν προς την ίδια κατεύθυνση που ακολουθούσαν εδώ και τρεις μέρες, κάτω από τον καταραμένο ήλιο, καταμεσής της καταραμένης ερήμου, αναζητώντας την τελευταία από εκείνες που αποκαλούνταν κάποτε Μητέρες της Γης.

«Καλύτερα να σταματήσουμε» είπε εκείνος. Η απόμακρη φωνή του μαρτυρούσε πως ο ίδιος είχε ήδη σταματήσει.

Τα πόδια της έκαναν άλλα πέντε βήματα, με το σκούρο τζιν να καίει τα γόνατά της· έτσι, από αντίδραση. Ύστερα κλότσησε την άνυδρη άμμο και η σκόνη πετάχτηκε τριγύρω μαζί με μικρές πέτρες, κάνοντας ίσως κάπου εκεί κοντά μια σαύρα έξαλλη.

«Εδώ είναι».

«Πώς το ξέρεις;» τη ρώτησε. «Θέλω νερό».

Του πέταξε το δερμάτινο ασκί δίχως να κοιτάξει και αφουγκράστηκε το υγρό που κατέβαινε αργά στον λαιμό του. Της το πέταξε πίσω και ήπιε κι αυτή μια γουλιά. Ένιωσε άλλο ένα φτερό κουκουβάγιας να ξεφυτρώνει στον φάρυγγά της και να τινάζεται οδυνηρά καθώς περνούσε από πάνω του το νερό. Που ήταν κι αυτό απαίσιο. Χλιαρό, με γεύση σκόνης. Τέντωσε τα μπράτσα και κοίταξε τον ήλιο.

«Πάλι καλά που δε μας καίει ο ήλιος». Όταν θα άφηναν την έρημο πίσω τους, το δέρμα τους θα είχε το ίδιο χρώμα που είχε στην αρχή, παρά την τόση έκθεση στον ήλιο. Έριξε μια ματιά στο τζιν του, στο στενό μπλουζάκι του, κι ύστερα κοίταξε τους καρπούς της με τα τατουάζ και το λεπτό μαύρο τοπ της. Μια σκιά πέρασε από πάνω τους: γύπας. Ξεφύσησε περιφρονητικά. «Δες. Θα νομίζει πως είμαστε τίποτα παιδιά που χάθηκαν γυρνώντας από ρείβ πάρτι. Εύκολη λεία. Απογοήτευση που τον περιμένει...»

Εκείνος έφερε το χέρι στα μάτια και κοίταξε ψηλά. Γέλασε. «Δες; Μακάρι να γυρνούσαμε από ρείβ πάρτι. Την άλλη φορά που θα με σύρεις στην έρημο, το καλό που σου θέλω να είναι για μουσική και ραβδιά που φωσφορίζουν. Όχι για μια θεά που μάλλον δεν είναι καν εδώ. Δώσε μου πάλι εκείνο το αηδιαστικό υγρό».

«Είναι εδώ. Δεν την αισθάνεσαι; Δεν έχει αρκετή ενέργεια για να κρυφτεί». Του πέταξε το νερό κι εκείνος κάθισε να ξαποστάσει, με το δερμάτινο ασκί να σέρνεται στο χώμα. Όταν κούνησε το κεφάλι, ένα σύννεφο σκόνης έπεσε από τα κοντοκομμένα καστανά μαλλιά του.

«Δε νιώθω τίποτα» είπε. «Μόνο τον αναθεματισμένο ήλιο και την κούραση που δε θα 'πρεπε να νιώθω».

Τον περιεργάστηκε. Ο Ερμής, ο θεός των ληστών, ένας αιώνιος δεκαεφτάχρονος που γκρίνιαζε σαν γέρος. Ήταν σχεδόν αστείο. Θα 'ταν σίγουρα αν δεν ήταν και οι δύο ετοιμοθάνατοι, αν δεν έδειχνε τόσο αδύνατος. Οι μύες των χεριών του είχαν γίνει λεπτοί σαν ίνες, τα μάγουλά του είχαν βαθουλώσει. Πρέπει να είχε χάσει δέκα κιλά από τη στιγμή που έφτασαν στην έρημο.

«Πρέπει να φας κάτι». Γονάτισε δίπλα του και άνοιξε το σακιδίό της. Είχε μέσα παστό κρέας και φρούτα.

«Τι ταπεινωτικό» μουρμούρισε εκείνος ενώ του έδινε να φάει.

«Ο άδοξος θάνατος πάντα είναι ταπεινωτικός. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί βέβαια πως θα συνέβαινε σ' εμάς». Κατάπιε ξανά και η μύτη του φτερού την τσίμπησε. Ήπιε άλλη μια γουλιά νερό. Παλιά θα μπορούσε να ευχηθεί να εξαφανιστεί, να το κάψει με μια της σκέψη μόνο, κάνοντάς το να χαθεί με έναν απλό συριγμό, μια σπείρα καπνού. Δυσκολευόταν ακόμη να πιστέψει πως αυτό θα ήταν το τέλος της, πως θα ήταν τόσο αθόρυβο κι αργό, με τους πνεύμονες να πλημμυρίζουν φτερά. Θα ήταν σαν να ανάπνεε μέσα από μαξιλάρι. Δε θα μπορούσε μήτε να ουρλιάξει.

«Έπρεπε να το είχαμε καταλάβει. Δε μας είχαν λείψει άλλωστε οι μαντείες, μήτε οι γραφές. Το λυκόφως των θεών». Ο Ερμής πήρε μια χούφτα χώμα και την πέταξε στον αέρα. Ανασήκωσε το φρύδι του.

«Σκόνη στον άνεμο. Τι αστείο».

«Ό,τι γεννιέται πρέπει να πεθάνει, Αθηνά».

«Έτσι λέει ο κανόνας». Σηκώθηκε ξανά με κόπο και μισόκλεισε τα μάτια στο εκτυφλωτικό φως. Ως εκεί που έφτανε το βλέμμα όλα φάνταζαν ίδια. Θύσανοι κυλούσαν στο πουθενά. Επίπεδη, στέρφα γη· το τελευταίο μέρος που θα ήθελε να βρίσκεται: ετοιμοθάνατη, καταμεσής μιας ερήμου.

Άπλωσε το χέρι και τον τράβηξε να σηκωθεί.

«Ό,τι γεννιέται πρέπει να πεθάνει» επανέλαβε. «Εγώ όμως ξεπήδησα πλήρως σχηματισμένη από το κεφάλι του πατέρα μας. Δε μετράει και τόσο πολύ λοιπόν για μένα, έτσι δεν είναι;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Κορόνα-γράμματα

Ήταν αλλόκοτη σκηνή, σαν ένας θύλακας σιγαλιάς μες στη γεμάτη βοή και κίνηση καφετέρια: δυο αγόρια σε ένα τραπέζι στη γωνιά, να παρακολουθούν το νόμισμα που στριφογυρνούσε ξανά και ξανά. Ενώ το νόμισμα ήταν ακόμη στον αέρα, το κορίτσι απέναντί τους έλεγε «Κορόνα» ή «Γράμματα» με φωνή που φανέρωνε πολύ λιγότερο ενδιαφέρον από ό,τι τα γουρλωμένα μάτια των δύο αγοριών. Το είχε βρει ήδη δεκατρείς φορές στη σειρά. Θα μπορούσε να το βρει κι άλλες εκατό.

«Πώς το κάνεις;»

«Με μαγικά» απάντησε η Κασσάνδρα Γουίβερ. Το νόμισμα στριφογύρισε. «Γράμματα».

Ο Άινταν Μπάξτερ το έπιασε και το κόλλησε στη ράχη του χεριού του. Το έδειξε: ήταν γράμματα. Ο ασημένιος αετός άστραψε κάτω από τις λάμπες φθορίου.

Το ένα αγόρι άπλωσε το χέρι.

«Δώσε μου να το δω. Είναι ζυγισμένο;»

Το περιεργάστηκαν, το στριφογύρισαν στα δάχτυλά τους, έξυσαν την άκρη, το χτύπησαν στο τραπέζι. Το έστριψαν μόνοι τους μια δυο φορές. Ήταν ένα απλό νόμισμα.

«Κάτι πρέπει να έχει» μουρμούρισε το πιο ψηλό αγόρι. Κοίταξε την Κασσάνδρα σαν να έφταιγε εκείνη. Σαν να έκανε κάτι εκείνη.

Ζεστό.

Δεν είχε όμως τίποτα ιδιαίτερο πάνω της. Ούτε μια ελάχιστη αύρα μυστικισμού, ούτε αιθέρια μάτια. Ήταν απλά, καστανά, ανοιγόκλειναν. Κοίταξε τα καστανά μαλλιά της που έπεφταν στους ώμους. Πολύ συνηθισμένα. Ούτε μία τούφα διαφορετική, ούτε λίγο ροζ πανκ-ροκ ή κορδέλες τσιγγάνικες. Γύρισε προς τον Άινταν.

Κρύο.

Κανείς δεν πίστευε ποτέ πως έκανε μαγικά. Όλοι νόμιζαν πως ήταν κάποιο κόλπο, ένα τέχνασμα. Πως υπήρχε κάποια βαρετή εξήγηση, που θα βοηθούσε τον κόσμο τους να παραμείνει στις διαστάσεις του με τρόπο απλό, κατανοητό. Με νόμους και μαθηματικά. Έτσι το ήθελαν. Αν μάθαιναν την αλήθεια, δε θα την κοιτούσαν με δέος. Θα απογοητεύονταν. Μπορεί και να τη λιθοβολούσαν μέχρι θανάτου.

«Σοβαρά τώρα. Ποιο είναι το κόλπο;»

«Σοβαρά;» Κοίταξε το νόμισμα που στριφογυρνούσε και το μάντεψε ξανά. Θα μπορούσε να τους πει πως μετρά τις στροφές. Πως δεν ήταν και τόσο διαφορετικό από το στήσιμο μιας παρτίδας πόκερ. Θα το πίστευαν. «Σοβαρά τώρα: είμαι γνήσια, πραγματική μάντισσα. Πάντα ήμουν».

Το αγόρι χαμογέλασε ειρωνικά. «Ναι, καλά».

Εκείνη έριξε μια ματιά στον Άινταν, που χαμογέλασε.

«Αλήθεια είναι» είπε ενώ η Κασσάνδρα έλεγε «Κορόνα» πριν σχεδόν φύγει το κέρμα από τα δάχτυλά του. «Είναι μάλιστα αρκετά ενοχλητικό. Δε θα μπορούσα ποτέ να την απατήσω και

να μην το καταλάβει. Και πού να αρχίσω να λέω για όσα βλέπει πριν καν συμβούν».

Η Κασσάνδρα κατάφερε να μη γελάσει. Συνήθως δε μιλούσαν για τα οράματα. Δεν είχε όμως σημασία. Η έκφραση δυσπιστίας στο πρόσωπο του μαθητή της πρώτης λυκείου έγινε ακόμα πιο έντονη. Την ήξερε πολύ καλά αυτή την έκφραση.

Ο Άινταν άρπαξε ξανά το νόμισμα. «Λοιπόν; Νομίζεις πως μπορείς να την κερδίσεις;»

Για μια στιγμή το στόμα του αγοριού ανοιγόκλεισε σαν του ψαριού κι η Κασσάνδρα σκέφτηκε πως ίσως να δοκίμαζαν. Μερικές φορές το έκαναν. Μια φορά, ένα κορίτσι κατάφερε να το βρει πέντε φορές πριν χάσει. Η Μάγκι Γουέγκμαν. Ένα μικρόσωμο, ξανθό κορίτσι που τραγουδούσε στη χορωδία και έπαιζε βόλει. Η Κασσάνδρα την παρακολουθούσε μερικές φορές στους διαδρόμους κι αναρωτιόταν αν οι πέντε αυτές φορές ήταν καθαρή τύχη ή αν είχε κι η Μάγκι λίγο από το χάρισμα της μαντείας.

Ίσως να ήταν ωραία, αν είχε. Θα μπορούσαμε να ιδρύσουμε λέσχη φρικιών. Θα μπορούσα να γίνω κάτι σαν τον Καθηγητή Χ.

Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι όταν ο Άινταν την κοίταξε παράξενα.

«Μη χάνετε τον καιρό σας». Ο Σαμ Μπέρες τής έκλεισε το μάτι από την άλλη άκρη του τραπεζιού, με τα φρύδια ανασηκωμένα κάτω από το μαύρο σκουφί του. Δεν ήξερε πως τους παρακολουθούσε. «Κανείς δεν κερδίζει την Κασσάνδρα. Το μισό σχολείο έχει χάσει τα λεφτά του μ' αυτούς τους δύο». Έδειξε μια εκείνη και μια τον Άινταν με ένα μπαστούνάκι καρότου πριν το δαγκώσει. «Καλύτερα να τους πληρώσετε από τώρα. Φέρτε τους φίλους σας να παίξουν και θα σας δώσει μερίδιο».

Τα αγόρια άνοιξαν τα πορτοφόλια τους και έβγαλαν ο καθένας από ένα δεκαδόλαρο.

«Δεν είναι χαρτζιλίκι που βγάλατε με τον κόπο σας, έτσι;» ρώτησε η Κασσάνδρα καθώς τα έπαιρνε.

«Μπα» είπε ένα από τα αγόρια ανασηκώνοντας τους ώμους. Είχε γλυκό πρόσωπο και μαλλιά καστανά, που θύμιζαν σφουγγαρίστρα. «Είναι στ' αλήθεια φοβερό κόλπο».

«Ευχαριστώ. Έμεινα τρεις μέρες ξύπνια παρακολουθώντας τον Κρις Έιντζελ για να καταλάβω πώς γίνεται».

Το πρόσωπό του φωτίστηκε, καθώς ένιωσε ανακουφισμένος από την εξήγηση. «Ήξερα πως το 'χα δει κάπου». Πήρε τον πλαστικό δίσκο με το μεσημεριανό του και σκούνησε τον φίλο του για να γυρίσουν πίσω στο τραπέζι τους. Πριν φύγει, της έκλεισε το μάτι. Όλα καλά. Τώρα, όποτε συναντιόνταν στον διάδρομο, θα έγνεφαν ο ένας στον άλλο.

«Γιατί το είπες αυτό;» τη ρώτησε ο Άινταν αφού έφυγαν.

Η Κασσάνδρα ανασήκωσε τους ώμους. Ίσως για να τους κάνει να νιώσουν καλύτερα. Ίσως απλά για το κλείσιμο του ματιού. Για να τη βλέπουν φιλικά αντί να της ρίχνουν ύστερα ματιές γεμάτες επιφύλαξη.

Ο Άινταν κούνησε το κεφάλι.

«Χάνεις την ικανότητά σου να προσελκύεις κοινό. Μήπως πρέπει να σου βρω κρυστάλλινη σφαίρα ή τίποτα χρυσαφικά;» Γλίστρησε κοντά της στον πάγκο, με τα σκούρα μπλε μάτια του γεμάτα διαβολιά, και της φίλησε το χέρι. «Θα αρχίσουν να πιστεύουν πως το κάνω εγώ. Πως κάνω κάποιο κόλπο όταν το στρίβω. Ίσως θα 'πρεπε να ανασαίνεις βαριά ή να γυρνάς ανάποδα τα μάτια».

Η Κασσάνδρα ξεφύσησε περιφρονητικά. «Και τι είμαι; Καμιά

από τσίρκο;» Τον σκούνησε με τον ώμο. «Στ' αλήθεια σου αρέσει όλο αυτό, έτσι;»

«Στ' αλήθεια μου αρέσει». Τη φίλησε στον κρόταφο, σαν να βρισκόταν εκεί η πηγή του χαρίσματός της. «Μεταξύ άλλων». Αποτραβήχτηκε για να δαγκώσει λίγο από το άνοστο μπουρίτο και να ρίξει τα κεράσια από τη φρουτοσαλάτα του στη φρουτοσαλάτα της Κασσάνδρας. Η κουκούλα του γκρίζου φούτερ σκέπαζε το κεφάλι με τα χρυσαφένια μαλλιά όπως το συνήθιζε στο σχολείο, εκτός αν τον ανάγκαζε κάποιος καθηγητής να την κατεβάσει την ώρα του μαθήματος. Έμοιαζε με αλητάκο, έτσι που καθόταν με το γόνατο λυγισμένο και σκάλιζε το φαγητό του.

Ήταν όμως ωραίος αλητάκος.

Η Κασσάνδρα άπλωσε το χέρι και τον άγγιξε στο μάγουλο.

«Απαγορεύονται οι διαχυτικές δημόσια όσο τρώω». Η Άντι Λετζέντρ κούνησε το πόδι πάνω από τον πάγκο απέναντί τους, αναστατώνοντας τον Σαμ και τους υπόλοιπους στο τραπέζι. Άρχισαν να καθαρίζουν και να τινάζονται σαν πουλιά που τα ενόχλησαν στην κούρνια τους. «Θα τον εκτιμήσετε αυτό τον κανόνα όταν θα έχω κι εγώ έναν αηδιαστικό γκόμενο».

«Αυτό είναι σίγουρο» είπε ο Άινταν με ενθουσιασμό που η Άντι δεν έδειξε να καλοδέχεται. «Άλλωστε, τότε θα βρεις εσύ γκόμενο;»

«Όταν βρω κάποιον που να είναι πιο άντρας από μένα» είπε και του πέταξε ένα καρτό.

«Άρα, ποτέ».

Η Κασσάνδρα έριξε μια μαλακή μπουνιά στον ώμο του Άινταν, εκείνος όμως με την Άντι έβαλαν τα γέλια. Δεν απείχαν και πολύ από την αλήθεια. Η Άντι το φθινόπωρο είχε γίνει συναρχηγός της ομάδας του χόκεϊ, παρόλο που ήταν ακόμη στη

δευτέρα. Κι ήταν ψηλότερη από τα περισσότερα αγόρια. Και πιο δυνατή.

«Ανταλλάσσουμε;» Η Άντι πήρε με μια επιδέξια κίνηση το μπουρίτο της Κασσάνδρας από τον δίσκο και στη θέση του άφησε μια πατάτα. Το μισό μπουρίτο εξαφανίστηκε στο στόμα της.

«Μάζεψε πίσω τα μαλλιά σου». Η Κασσάνδρα άπλωσε το χέρι και μάζεψε τα μαύρα μαλλιά της Άντι πίσω από τα αυτιά της. «Αλλιώς θα τα φας κι αυτά».

Η Άντι ξεφύσησε. «Ε και; Καθará είναι. Πάλι ξεγελάτε πρωτάκια;»

«Πού το ξέρεις; Μήπως έγινες κι εσύ μάντισσα τώρα;»

«Ναι, αμέ. Χρησιμοποίησα τις μαγικές μου ικανότητες για να σας δω από την ουρά για το φαγητό».

Τα μάτια της Κασσάνδρας πλανήθηκαν στην καφετέρια. Είχε πάντα τόση φασαρία. Διαπεραστική φασαρία. Ένα ακατάπαυστο, πολυφωνικό βουητό σπαρμένο με χτύπους δίσκων, πιατικών και σύριμο καρεκλών στο πάτωμα. Τουλάχιστον πενήντα παρέες μιλούσαν ταυτόχρονα και όλοι είχαν ένα αυτί ή ένα μάτι στραμμένο σε κάποιον που καθόταν σε διαφορετικό τραπέζι.

Η Κασσάνδρα μασούλησε την πατάτα της και αγνόησε τον θόρυβο. Υπήρχαν χειρότερα πράγματα από το να είναι κανείς μάντης. Για παράδειγμα, το να διαβάσει τη σκέψη.

«Κρύψτε με». Η Άντι έσκυψε όσο πιο πολύ μπορούσε.

«Από τι;»

«Από την Κρίστι Φόστερ».

Η Κασσάνδρα στράφηκε. Ένα κορίτσι με καστανοκόκκινα μαλλιά και φακίδες στη μύτη και τα μάγουλα πλησίαζε με ύφος αυτοκρατορικό προς το μέρος τους.

«Αν μου πει άλλη μια φορά πώς πρέπει να δίνουν οι αρχηγοί το παράδειγμα, θα ρίξω ρύζι στα μαλλιά της».

«Αντι!» φώναξε η Κρίστι. «Τι θα βάλεις αύριο;»

«Τη φανέλα μου» είπε εκείνη στραβώνοντας το στόμα καθώς η Κρίστι πλησίαζε σαν σίφουνας.

«Ωραία. Γιατί οι αρχηγοί δίνουν το παράδειγμα».

Το κουτάλι της Άντι αιωρούνταν επικίνδυνα πάνω από το ρύζι, στο τέλος όμως πέταξε μόνο αυτό. Αναπήδησε απλά στον ώμο της Κρίστι. Ούτε που το κατάλαβε. Οι αρχηγοί δίνουν το παράδειγμα.

«Θα 'ρθετε αύριο στο παιχνίδι, παιδιά;» ρώτησε η Άντι.

Η Κασσάνδρα έσκυψε θλιμμένη το κεφάλι. «Έχω διαγώνισμα Ιστορίας την Παρασκευή. Πρέπει να διαβάσω».

«Αινταν;»

«Πρέπει να τη βοηθήσω».

«Είστε απαίσιοι». Γύρισε τα μάτια της προς τα πάνω για να τονίσει τα λόγια της. Εκείνη δε διάβαζε ποτέ. Κι όχι γιατί ήταν φυσικό ταλέντο στα μαθήματα, αλλά απλά γιατί δεν έδινε δεκάρα τσακιστή.

Η Κασσάνδρα σκούνησε τον Άινταν. «Το βράδυ της Παρασκευής είναι ελεύθερο» είπε. «Κάνουμε πάρτι με φωτιές στο Άμποτ Παρκ;»

«Έτοι μπράβο» είπε χαμογελώντας η Άντι. «Θα το πω στα παιδιά».

Ίσως ήταν λάθος επιλογή το διάβασμα. Ύστερα από δύο ώρες, ήταν φανερό πως η Κασσάνδρα ήξερε ήδη τα πάντα κι ο Άινταν είχε βαρεθεί. Ακουμπισμένος σε μαξιλάρια στοιβαγμένα στο

κεφαλάρι του κρεβατιού της, γλιστρούσε όλο και πιο χαμηλά κάθε λεπτό που περνούσε. Δεν είχε δείξει ποτέ του μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το διάβασμα από την Άντι.

«Θα 'θελες να είχαμε πάει στο παιχνίδι;» ρώτησε.

«Λιγάκι». Ή και πολύ. Το να παρακολουθεί τον αγώνα της Άντι με μια ζεστή σοκολάτα και ένα μεγάλο κομμάτι κόκκινης γλυκοριζας φάνταζε δέκα φορές καλύτερο από αυτό που έκαναν τώρα. Τετράδια, βιβλία και φυλλάδια βρίσκονταν διάσπαρτα γύρω τους σε προσεκτικά οργανωμένους κύκλους και στοίβες, με τις ανοιχτές τους σελίδες να ψιθυρίζουν «Ιστορία των ΗΠΑ». Έριξε μια ματιά στο ρολόι. Ήταν πολύ αργά για να αλλάξουν γνώμη.

«Θα νικήσουν;» ρώτησε ο Άινταν.

«Ναι» απάντησε κακόκεφα η Κασσάνδρα.

Ο Άινταν ήπια μια γουλιά από το αναψυκτικό του και το άφησε στο κομοδίνο. Ύστερα άρχισε να πετά βιβλία και χαρτιά, ρίχνοντας αδιάφορα τις προσεκτικά φτιαγμένες στοίβες της στο πάτωμα. Κάθε σωρός που έφευγε άνοιγε δρόμο ανάμεσά τους στο κρεβάτι. Έβγαλε το φούτερ του και την πλησίασε.

«Τι κάνεις;»

«Μην ανησυχείς. Θα σου αρέσει».

«Είσαι σίγουρος;»

Κοντοστάθηκε. «Πενήντα, εξήντα τοις εκατό σίγουρος».

Γελώντας τον άφησε να πάρει το τελευταίο τετράδιο από το χέρι της και το άκουσε να προσγειώνεται στο χαλί καθώς την ξάπλωνε ανάσκελα. Το δωμάτιο ήταν ήσυχο όσο φιλιούνταν, με το κάλυμμα και τους τοίχους να έχουν συνηθίσει πια τα παιχνίδια τους. Αυτό έκαναν σχεδόν έναν χρόνο τώρα. Μερικές φορές, όταν εκείνος δεν ήταν εκεί, έμοιαζε γεμάτο από την παρουσία του, ποτισμένο από χιλιάδες αναμνήσεις όσων είχαν κάνει. Με

κάποιον τρόπο τα πάντα εκεί μέσα ήταν συνδεδεμένα μαζί του – ακόμα και οι ίδιοι οι τοίχοι. Την είχε βοηθήσει να τους βάψει άσπρους πριν από έξι μήνες, όταν είχε πια βαρεθεί το κοριτσίστικο χρώμα της λεβάντας. Τεμπέλιαζαν όμως και ασχολούνταν με άλλα πράγματα, με αποτέλεσμα να αφήσουν σημάδια από τις βούρτσες. Κάτω από συγκεκριμένο φως, το χρώμα της λεβάντας εξακολουθούσε να φαίνεται στις γωνίες.

«Οι γονείς μου θα γυρίσουν από στιγμή σε στιγμή» του είπε.

«Ναι;»

«Ναι. Ξέμπλεξε λοιπόν τα χέρια σου από το σουτιέν μου».

Ο Άινταν χαμογέλασε και γύρισε ανάσκελα βογκώντας. «Οχ». Τράβηξε ένα βιβλίο κάτω από τον ώμο του και το πέταξε στο πάτωμα. «Πολύ διαβάζουμε».

«Ξέρεις γιατί διαβάζω τόσο πολύ».

Την κοίταξε και άπλωσε το χέρι του. Εκείνη κύλησε κοντά και ακούμπησε το κεφάλι στον ώμο του.

«Ξέρω, για το μέλλον. Δεν ξέρεις πού θα μας βγάλει. Λίγο περίεργο για μάντισσα».

«Σταμάτα». Τον σκούνησε στα πλευρά.

«Πλάκα κάνω. Σ' το λέω όμως. Θα μάθεις. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς».

Η Κασσάνδρα δεν είπε τίποτα. Είχαν ξαναμιλήσει γι' αυτό. Το σκοτεινό σημείο ήταν εκεί και την περίμενε, γύρω στα δεκαοχτώ της. Η μέρα που δε θα μπορούσε πια να μαντέψει τίποτα. Ήταν αλλόκοτο που μπορούσε να προβλέψει ότι θα έχανε τη μαντική της ικανότητα. Το ήξερε όμως, με την ίδια σιγουριά που ήξερε από ποια πλευρά θα έπεφτε ένα νόμισμα. Δε θα ήταν για πάντα μάντισσα. Μια μέρα το χάρισμα θα χανόταν, σαν φως που σβήνει.

Θα μάθεις, της έλεγε πάντα. Και μάλλον είχε δίκιο. Αφού όμως δε θα μπορούσαν να ξεγελούν εσαεί πρωτάκια για να τους παίρνουν τα λεφτά, καλά θα έκαναν να έχουν και μια εναλλακτική. Όπως το κολέγιο.

Η Κασσάνδρα αφουγκράστηκε τους χτύπους της καρδιάς του Άινταν κι ένιωσε το ζεστό του αίμα να κυλά με δύναμη κάτω από το μάγουλό της. Την πρώτη φορά που του είπε πως ήξερε ότι το χάρισμά της θα χανόταν, τον είχε ρωτήσει αν θα έχανε μαζί μέρος της γοητείας της. Αν θα γινόταν βαρετή, συνηθισμένη. Εκείνος είπε όχι, μερικές φορές όμως, όταν έκανε κάποια πρόβλεψη, το βλέμμα του ήταν τόσο έντονο. Γεμάτο θαρρείς περηφάνια.

«Λες να νιώθω χαζή;» ρώτησε η Κασσάνδρα.

«Χαζή;»

«Όταν δε θα μπορώ πια να δω το μέλλον. Θα 'ναι κενό; Σαν λέξεις στην άκρη της γλώσσας που δεν μπορώ να θυμηθώ;»

«Όχι». Τη φίλησε στο κεφάλι. «Δε νομίζω πως θα 'ναι έτσι».

«Πώς λες να είναι;»

«Λέω πως θα είναι... όπως η ζωή» είπε ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα. «Όπως ζουν οι άλλοι άνθρωποι. Νομίζω πως θα πας στο κολέγιο, πως θα πάω κι εγώ στο κολέγιο, και θα βρούμε κάπου να μείνουμε μαζί. Αυτό δε θέλεις;»

Αυτό ήθελε. Παρά τις όποιες ανησυχίες της, δεν έβλεπε την ώρα. Ίσως να ήταν ωραία να μην ξέρει, έστω και για αλλαγή, τι θα γίνει. Ίσως να έμοιαζε περισσότερο με περιπέτεια. Ο Άινταν έλεγε πως κάποιοι θα σκότωναν για να είχαν την ικανότητά της, εκείνη όμως δεν καταλάβαινε γιατί. Ποτέ δεν της είχε χρησιμέψει ιδιαίτερα.

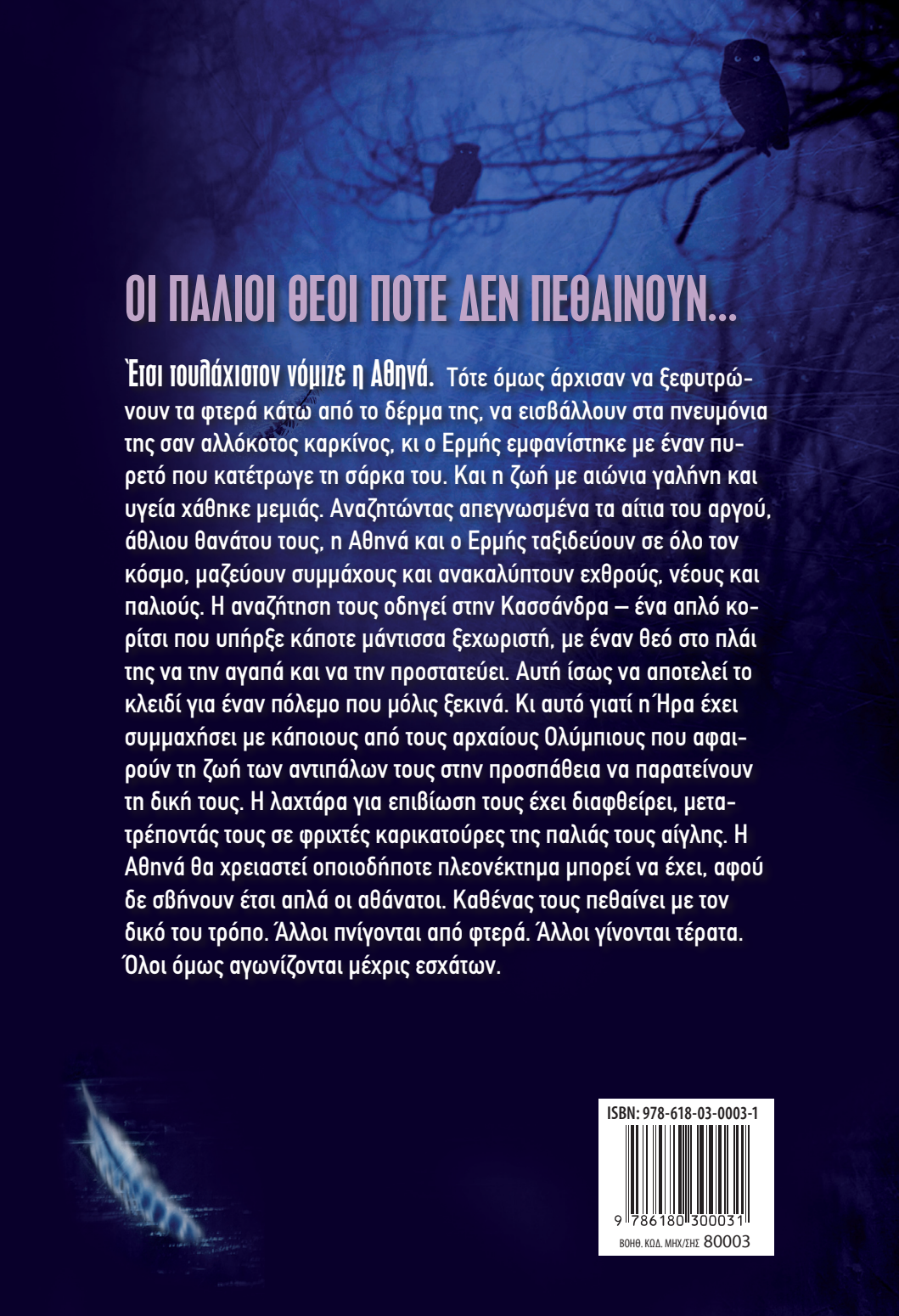
«Ναι, αυτό θέλω. Γι' αυτό διαβάζω».

«Δε μου φτάνει. Είμαι ο πλουσιότερος ορφανός της περιοχής. Δε χρειαζόμαστε υποτροφίες».

«Εσύ δε χρειάζεσαι υποτροφίες» τον διόρθωσε. «Δεν έχουμε όλοι την ευκαιρία να ζήσουμε το αντίστροφο του μιούζικαλ Άννι». Θυμήθηκε πόση περιέργεια είχε νιώσει όταν έμαθε πριν από τρία χρόνια πως ο Έρνι και η Γκλόρια Μπάξτερ, γείτονές τους από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, είχαν υιοθετήσει έναν έφηβο. Έναν έφηβο με γενναίο κληροδότημα.

Ο Άινταν χαμογέλασε. «Μάλλον ήταν δύσκολη ζωή. Να ζω σε όλα εκείνα τα ιδρύματα».

Η Κασσάνδρα δε μίλησε. Αστειευόταν, μα ίσως να ήταν περισσότερο αλήθεια από όσο ήθελε να φανεί. Ένα κομμάτι του εαυτού της εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει γιατί είχε προτιμήσει να ζει σε κρατικά ιδρύματα και ανάδοχες οικογένειες αντί με όποιον είχε απομείνει από την οικογένειά του. Μια οικογένεια πλούσια όπως η δική του θα είχε κάποια μέλη εν ζωή. Έστω έναν μέθυσο θείο. Ήξερε όμως πως ήταν καλύτερα να μη ρωτά. Κλεινόταν στον εαυτό του όποτε το ανέφερε. «Ανησυχείς χωρίς λόγο». Ακουγόταν νυσταγμένος. Έπρεπε να τον σηκώσει σύντομα, αλλιώς το πρώτο πράγμα που θα έβλεπαν μόλις ξυπνούσαν θα ήταν το υπερβολικά ενοχλημένο ύφος του πατέρα της. «Εσύ κι εγώ θα είμαστε μαζί, Κασσάνδρα. Δε χρειάζεται να είσαι μάντης για να το ξέρεις αυτό».

ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΘΕΟΙ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ...

Είσι τουλάχιστον νόμιζε η Αθηνά. Τότε όμως άρχισαν να ξεφυτρώνουν τα φτερά κάτω από το δέρμα της, να εισβάλλουν στα πνευμόνια της σαν αλλόκοτος καρκίνος, κι ο Ερμής εμφανίστηκε με έναν πυρετό που κατέτρωγε τη σάρκα του. Και η ζωή με αιώνια γαλήνη και υγεία χάθηκε μεμιάς. Αναζητώντας απεγνωσμένα τα αίτια του αργού, άθλιου θανάτου τους, η Αθηνά και ο Ερμής ταξιδεύουν σε όλο τον κόσμο, μαζεύουν συμμάχους και ανακαλύπτουν εχθρούς, νέους και παλιούς. Η αναζήτηση τους οδηγεί στην Κασσάνδρα – ένα απλό κορίτσι που υπήρξε κάποτε μάντισσα ξεχωριστή, με έναν θεό στο πλάι της να την αγαπά και να την προστατεύει. Αυτή ίσως να αποτελεί το κλειδί για έναν πόλεμο που μόλις ξεκινά. Κι αυτό γιατί η Ήρα έχει συμμαχήσει με κάποιους από τους αρχαίους Ολύμπιους που αφαιρούν τη ζωή των αντιπάλων τους στην προσπάθεια να παρατείνουν τη δική τους. Η λαχτάρα για επιβίωση τους έχει διαφθείρει, μετατρέποντάς τους σε φριχτές καρικατούρες της παλιάς τους αίγλης. Η Αθηνά θα χρειαστεί οποιοδήποτε πλεονέκτημα μπορεί να έχει, αφού δε σβήνουν έτσι απλά οι αθάνατοι. Καθένας τους πεθαίνει με τον δικό του τρόπο. Άλλοι πνίγονται από φτερά. Άλλοι γίνονται τέρατα. Όλοι όμως αγωνίζονται μέχρι εσχάτων.

ISBN: 978-618-03-0003-1

9 786180 300031

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 80003